

škol národních jinak, než právě jmenováním provedeným podle předpisu toho. Jest proto míti za to, že se předpis ten nedotknul způsobu jmenování osob učitelských definitivními po provedení obsazovacího řízení podle dosavadních předpisů učitelského práva, a že proto předpisy ty platí i za účinnosti učit. zákona nezměněně dále. Jako nemělo jmenování def. učitelem bez určení služ. místa provedené před zák. č. 104/26 souvislosti s ustanovením def. učitelem po provedeném konkursním řízení, nelze také ustanovení čekatele def. učitelem podle § 4 zák. č. 104/26 uváděti v souvislost se jmenováním def. učitelem na základě řízení obsazovacího. Oba způsoby udělení def. postavení osobě učitelské se od sebe navzájem liší svou vnitřní podstatou.

Nemá proto stížnost pravdu, tvrdí-li, že sluší považovati každé def. ustanovení osoby, jež provedeno bylo za účinnosti učit. zákona, za jmenování podle § 4 zák. toho a že jest proto i jmenování st-lky, jak provedeno bylo dekretem min. škol. ze dne 29. července 1927 (intimát referátu v Bratislavě z 1. září 1927), jmenováním posléz řečeného druhu. Není-li však ve shodě s platným právním řádem toto základní stanovisko stížnosti o obsahu jmenovacího dekretu st-lčina, padají ovšem i vývody její, které se snaží dovoditi, že měla st-lka nárok na poukázání služného I. stupně od 1. července 1927, jako doby, kdy dovršila předepsanou čekatelskou lhůtu.

Jak doličeno, nemohl jmenovací dekret st-lčin z 1. září 1927 založiti pro ni nárok na služné I. stupně již od 1. července 1927 a nezasáhl proto žal. úřad do subj. práv jejích, vyslovil-li v nař. rozhodnutí, že může st-lka uplatňovati nárok na služné I. stupně od 1. července 1927, až bude provedeno její jmenování def. učitelkou podle § 4 učit. zák.

Č. 8795.

L é k á r n y (S l o v e n s k o): * V době po jednom roce a do uplynutí dalších pěti let od zamítnutí žádosti za povolení lékárny z důvodu ohrožení existence stávající lékárny, lze novou žádost projednati, t. j. řízení o ní zahájiti jen za předpokladů v § 1 nař. býv. uh. min. vnitřní z 4. června 1883 č. 22.370. Tyto předpoklady musí být zjištěny, i když by povolení samo uděleno bylo po uplynutí oněch pěti let.

(Nález ze dne 7. října 1930 č. 15.504.)

V ě c: Vdova po Juliu G. ve V. (adv. Dr. Štěpán Török z Bratislavy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o koncesi lékárenskou.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím povolil žal. úřad podle § 134 zák. čl. XIV:1876 zřízení nové (druhé) lékárny ve V., udělil koncesi ke zřízení a provozování jejímu Ph. Mg. Eugenu L. a určil její stanoviště. Současně nařídil, aby toto rozhodnutí bylo intimováno st-lce vzhledem k námitkám, které podala proti zřízení druhé lékárny ve V.

Stížnost na toto rozhodnutí podaná vytýká nejprve, že žádost L.-ova, která byla podána dne 20. října 1921, neměla býti vůbec meritorně projednávána, nýbrž měla býti odmítnuta, poněvadž rozhodnutím ministra pro Slov. ze 3. září 1920 byla stejná žádost Ph. Mg. Martina M. za udělení koncese ke zřízení druhé veř. lékárny ve V. zamítnuta s odůvodněním, že prosperita dosavadní lékárny byla by zřízením nové lékárny ohrožena. — Námitku tuto dlužno uznati důvodnou.

Paragraf 17 nař. býv. uh. min. vnitř. ze 4. června 1883 č. 22.370 stanoví, že když během řízení o žádosti za koncesi pro novou lékárnu se zjistí, že zřízením jejím byla by ohrožena existence lékáren takto rozmnožených, a když tato okolnost byla min. ustálena, nejsou podobné nové žádosti před uplynutím jednoho roku vůbec možny a v následujících 5 letech budou projednávány jenom tenkrát, když se dostatečně prokáže, že od té doby se na dotyčném místě poměry zřízením nových komunikačních linií, továren neb jiných průmyslových a obchodních podniků aneb následkem jiných okolností takovým způsobem změnil, že následkem toho se dosáhne v tržbě existujících lékáren značně příznivějších výsledků než dosud.

Z tohoto ustanovení plyne, že po zamítnutí žádosti za zřízení nové lékárny následkem ohrožení prosperity dosavadních lékáren je po dobu jednoho roku nová žádost za stejnou koncesi vůbec nepřípustna; v následujících pak dalších 5 letech smí býti taková žádost projednávána jen tehdy, když v § 17 uvedené předpoklady jsou splněny. Smí tedy býti o nové žádosti zahájeno řízení jen tenkrát, jsou-li tyto poměry zjištěny.

Že by řečené změny místních poměrů byly od zamítnutí žádosti Ph. Mg. Martina M. nastaly, zejména že by dosavadní lékárna byla dosáhla značně příznivějších výsledků v tržbě než v době rozhodnutí o zmíněné žádosti, nař. rozhodnutí netvrdí. Z obsahu jeho je patrné, že úřad pokládal zjištění těchto poměrů za irelevantní, a to patrně proto, že vydal své rozhodnutí teprve po uplynutí 6 let od vydání rozhodnutí o žádosti Ph. Mg. Martina M. ze 3. září 1920. Leč moment rozhodování o nové žádosti za stejnou koncesi jest podle § 17 cit. nař. bez významu, poněvadž podle tohoto ustanovení nesmí se nová žádost za udělení stejné koncese projednávati, nejsou-li splněny předpoklady jeho. V daném případě bylo o žádosti Ph. Mg. Eugena L. již v roce 1922 vyžádáno vyjádření obce, obecní zastupitelstvo jednalo o ní v zasedání dne 20. prosince 1922 a mimo to bylo před uplynutím 6leté lhůty konáno další šetření. Byla tedy tato žádost před uplynutím 6leté lhůty projednávána.

Z toho možno usuzovati, že žal. úřad vycházel z nesprávného právního názoru, že může o žádosti Ph. Mg. Eugena L. zahájit řízení, t. j. tuto žádost projednávati před uplynutím lhůty § 17, tedy bez ohledu na tento předpis, když vydá rozhodnutí po uplynutí 6leté lhůty tam stanovené. Názor tento je mylný.

Č. 8796.

Železniční právo. — Samospráva obecní. — Řízení před nss-em: Je obec legitimována ke stížnosti na nss do